

Spilleinstitution, der findes, som er en omhyggelig kontrolleret Institution. Naar en Stat har saadanne indskrænkende Bestemmelser om Spil, som vi have i danske Lovs 5—14—55, hvorefter man ikke engang maa betale, hvad man har tabt i Kunstspil, og man om Hazardspil har en Forordning som den af 6te Oktober 1753, som paa det Strængeste forbyder alt Hazardspil og kun tillader det ved høitidelige Leiligheder i Kongens Gemakker, og som tillige er en Forordning, hvorved det forbydes at betale den Gæld, som er stiftet i slikt Hazardspil, og man saa huffer paa, at denne Forordning slet ikke overholdes, at Autoriteterne med fuld Bevidsthed om, at Hazardspil drives i stor Udstrækning, navnlig i Kjøbenhavn, ikke stride ind, er Forbunden virkelig ikke egnet til at forlange Ophævelse af Klasse-lotteriet. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa at omtale de Tilfælde, som jeg har oplevet af den Art Overtrædelser, men den ærede Minister veed godt, i hvilken Grad forskjellige udenlandske Diplomater have gjort sig skyldige i Overtrædelser af denne Hazardspilforordning af 1753. Naar man ikke overholder de Love, man har om Spil, kan man ikke forlange, at der skulde tilveiebringes nogen Stemning for at ophæve en Institution, som man ganske vist kan sige, er umoralsk, men som ikke er mere umoralsk end f. Ex. den Forretning, Staten driver med Assistentshuset. Man kan ikke forlange den ophævet, selv om den er umoralsk, naar man ikke overholder de Love, der forbyde Spil her i Landet, og de Love overholdes ikke. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Realiteten af denne Sag, men kun notere, at det er en god Indtægtskilde for Statskassen. Ifølge sidste Statsregnskab tjente Statskassen i 1887—88 942,835 Kr. 93 Ø., uagtet Indtægten kun var kalkuleret til 815,000 Kr. Kun skal jeg bemærke, at det vilde forekomme mig naturligt, om man ophævede Fortjenesten af de 10 pCt.; Staten har ingen Grund til, naar den faaer alle sine Udgifter dækkede, at faae en Spillepremie af 10 pCt. Det, der har bevæget mig til at bede om Ordet for nogle Bemærkninger, er forøvrigt, som sagt, slet ikke Sagens Realitet, men den Omstændighed, at Finansministeren denne Gang har forlangt Klasse-lotteriet udvidet ved særlig Lov. Grunden til, at Forslaget nu fremtræder som særligt Lovforslag, er angivet i Motiverne, idet Finansministeren der udtaler, at det var ønskeligt, at det kunde blive vedtaget saa betids, at det kunde træde i Kraft fra 1ste April 1890. Denne Udtalelse i Motiverne har i høi Grad forbausset mig; thi enten kan den betyde, at Finansmini-

steren mener, at vi faae en regulær Finanslov, men ikke til 1ste April, og at man af den Grund ikke kan vente eller gaa ud fra en Udvidelse af Klasse-lotteriets Lodder allerede fra 1ste April, eller ogsaa mener den ærede Finansminister, at man slet ikke faaer nogen regulær Finanslov fra 1ste April. Det Sidste er utvivlsomt den rigtige Forstaaelse, og det stemmer ogsaa med en Udtalelse, som den ærede Finansminister er fremkommen med den 17de Marts 1888 i Landsthinget, og af hvilken jeg med den ærede Formands Tilladelse vil oplæse et Par Linier. Finansministeren siger der: "Naar det ærede Medlem antog, at en Udvidelse af Klasse-lotteriet vilde finde Sted, efterat Landsthinget for sit Vedkommende har givet Samtykke til, at Tallet af Lodsejdlere bliver forøget, saa maa jeg dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at efter Loven om Klasse-lotteriet er Betingelsen for, at en saadan Forandring kan ske, den, at Forandringen vedtages paa Finansloven, og en Finanslov er ikke vedtagen, fordi Folkethinget for sit Vedkommende og Landsthinget for sit Vedkommende har vedtaget den; Bestemmelsen paa Finansloven er ikke dermed gjældende, fordi begge Thing for deres Vedkommende vedtage den samstemmende." Jeg vilde ønske, at den ærede Finansminister ogsaa i andre Forhold vilde gjøre denne Udtalelse gjældende; men jeg forbauses unegtelig, naar jeg ser paa de Udtalelser, han er fremkommen med; thi saa maa det, vi regelmæssig faae hver 1ste April, nu, siden Ministeriet er kommet ind paa den Politik lige overfor Folkethinget, som det er kommet ind paa, ikke være nogen Finanslov. Hvis det virkelig efter Ministeriets Mening var en Finanslov, vilde Ministeriet selvfølgelig anse sig for berettiget til ogsaa at udvide Klasse-lotteriet paa denne Finanslov. Naar det kan befæste Kjøbenhavn paa en Bevilling, det selv tager paa en saadan Finanslov, vilde det ogsaa kunne udvide Klasse-lotteriet, især naar der, som der staar i Motiverne, er saa stor Trang dertil. Det er mig ganske uforstaaeligt, og jeg har forlangt Ordet for at faae at vide, hvorledes den Stilling, den ærede Finansminister indtager her, overhovedet kan forenes med det, der sfter hvert Mars 1ste April, hvor vi faae en Finanslov, der indeholder Ting, som hverken Landsthinget eller Folkethinget have vedtaget, men som desuagtet er af en saadan Bestaafenhed, at den ikke kan rumme en Udvidelse af Klasse-lotteriet. — Siden jeg har Ordet, vil jeg dog henlede Opmærksomheden paa, at Bestemmelsen i Lov af 6te Marts 1869 § 3 ikke overholdes. Der staar deri,